

ת"ד 5/03/14 - מדינת ישראל נגד חמזה גית

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

21 ינואר 2015

ת"ד 5-03-14 מדינת ישראל נ' גית

לפני כב' השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות

תעבורה י-ם

ע"י עוד נאשד קאדרי

המאשימה

נגד

חמזה גית

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אסף כהן

גזר דין

מבוא

מר אהרון קמארה, נפגע בתאונת דרכים קשה ממשאית בעת שחצה את הכביש במעבר חצייה ונגרמו לו חבלות קשות אשר כפסע היה ביניהן לבין המוות. רגלו הימנית נקטעה מהתאונה והוא נותר שוכב בבית החולים מונשם ומוזן דרך צינור לקיבה עד היום.

נהג המשאית, הנאשם, לא הבחין בו בעת שהחל לחצות את הכביש ומשהתחלף הרמזור לירוק החל בנסיעה ולא אפשר לו להשלים את החצייה בבטחה ודרס אותו ע"י כך שהגלגלים השמאליים עלו על רגליו.

האשמה ומהלך הדיון

1. לנאשם יוחסו העבירות שלהלן, אשר הודה בהן, לאחר שחזר בו מהכפירה:

גרימת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א- 1961 (להלן: "פקודת התעבורה");

גרימת נזק, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה"); יחד עם סעיף 40 לפקודת התעבורה;

רשלנות, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה;

אי מתן זכות קדימה להולך הרגל במעבר חצייה תוך גרימת סיכון, עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה;

2. על פי הנתען בכתב האישום, ביום 30.12.13 בסמוך לשעה 09:30, נהג הנאשם במשאית ועגלה נגררת, ברחוב יפה-נוף בירושלים והתקרב לצומת עם רחוב אמיר (להלן: "**הצומת**").

3. הנאשם עמד בצומת בנתיב השלישי מצד ימין מתוך ארבעה נתיבים המיועדים לנסיעה ישר, והמתין

עמוד 1

שהאור האדום ברמזור בכיוון נסיעתו יתחלף לירוק. אותה עת, חצה את הצומת, במעבר חצייה ובאור ירוק להולכי רגל, מר אהרון קמארה יליד 1929 (להלן: "הולך הרגל"), מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

4. באותן הנסיבות נהג הנאשם ברשלנות ולא נתן זכות קדימה להולך הרגל, בכך שעת התחלף האור ברמזור בכיוון נסיעתו לירוק, החל בנסיעה מבלי שאפשר להולך הרגל שחצה במעבר להשלים את חצייתו בבטחה, פגע בהולך הרגל על מעבר החצייה, וכתוצאה מכך נפל הולך הרגל לכביש ונדרס בכך שהגלגלים השמאליים עלו על רגליו. כתוצאה מהתאונה נגרמה להולך הרגל חבלה של ממש שגרמה לקטיעת רגלו הימנית מעל הברך, וכן חבלות קשות שגרמו לפגיעה בכליות, והלם ממקור לבבי. מאז התאונה הולך הרגל מורדם ומונשם במחלקת שיקום נשימתי בבית החולים השיקומי "הרצוג".

טיעוני המאשימה לעונש

5. ב"כ המאשימה הדגישה את החבלה החמורה שנגרמה להולך הרגל כתוצאה מהתאונה, קטיעת רגלו הימנית מעל הברך וכן חבלות קשות שגרמו לפגיעה בכליות, וההלם שנגרם לו ממקור לבבי.

6. ב"כ המאשימה ציינה כי בהתאם לבירור שנערך עם קרובי משפחתו של הולך הרגל, כיום הוא עדיין מאושפז בבית החולים הרצוג, בהיותו מונשם ומוזן ישירות לקיבה, אינו שולט על צרכיו ומצבו הכללי נע בין הכרה לחוסר הכרה.

7. עוד ציינה ב"כ המאשימה כי בהתאם לדברי בנו של הולך הרגל, טרם התאונה, תפקד הולך הרגל בצורה מלאה ואף נהג לבצע הליכות למרחק ק"מ בכל בוקר.

8. המאשימה ציינה כי הנאשם נהג משנת 1991 וצבר לחובתו 175 הרשעות קודמות, האחרונה משנת 2013.

9. לטענתה, מתחם הענישה במקרה דנן הינו למאסר שנע בין 3 חודשים ל- 12 חודשים בנוסף לפסילה שנעה בין 40 חודשים ועד 6 שנים.

10. ב"כ המאשימה ביקשה להשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה למשך 5 שנים, פסילה על תנאי וקנס. ב"כ המאשימה הגישה אסופת פסקי דין לתמיכה בטיעוניה.

טיעוני ההגנה לעונש

11. ב"כ הנאשם טוען כי אמנם מדובר בתוצאות קשות אך התאונה הייתה בלתי נמנעת מבחינת הנאשם שכן הולך הרגל, מבוגר, ואין לשלול כי במהלך חציית הכביש מעד ונפל אל תוך גלגלי המשאית.

12. עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי הולך הרגל נפגע מהנגרר האחורי של המשאית ובכך יש לטענתו בכדי לתמוך בטענת הנאשם כי לא יכול היה להבחין בו.

13. זאת ועוד, ביקש ב"כ הנאשם להתחשב בעובדה שהבוחן קבע כי היה שדה ראייה של שטח מת מכיוון חצייתו של הולך הרגל.

14. לטענתו, הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי ויש לזקוף זאת לזכותו. כמו כן, לטענתו, לא מן הנמנע שמצבו של הולך הרגל החמיר ללא קשר לתאונה שכן, הוא הגיע לבית החולים לאחר התאונה במצב טוב ואף שוחרר לאחר מכן לביתו.

15. עוד הדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם אב ל- 11 ילדים והעבודה על משאית מהווה מקור פרנסה לו ולמשפחתו המצויה בקשים כלכליים.

16. ב"כ הנאשם ביקש להימנע מעונש מאסר ואף להורות על השבת רישיונו של הנאשם. ביחס לפסיקה אותה צירפה ב"כ המאשימה ביקש ב"כ להתעלם ממנה שכן לטענתו מדובר בפסיקה המחמירה ביותר ולמקרים שאינם דומים למקרה שלפנינו.

דין והכרעה

השלבים בגזירת הדין

17. תיקון 113 לחוק העונשין, קובע בחינה בת שלושה שלבים שעל בית המשפט לבצע בכדי לגזור את עונשו של הנאשם. **שלב ראשון**, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הספציפי. בשלב זה על בית משפט לבחון את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. **שלב שני**, על בית משפט לבחון קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, זאת בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, קיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או צורך מיוחד בהגנה על הציבור. אולם, אם בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש שקבע, אזי יעבור **לשלב השלישי** שבו עליו לקבוע מהו העונש ההולם לנאשם בתוך המתחם (ראה: ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.13)).

מתחם הענישה בעבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה קשות

18. סעיף 40ג(א) לחוק העונשין קובע כי **מתחם העונש ההולם** את מעשי העבירות שביצע נאשם יקבע בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק. לשם כך יתחשב בית המשפט: בחומרת העבירה, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

חומרת העבירות:

19. העבירות בהן הורשע הנאשם הינן עבירות חמורות ומסוכנות. מדובר בתאונת דרכים שארעה על מעבר חצייה, מקום אשר מיועד להיות בטוח להולכי הרגל. בנוסף, תוצאותיה של התאונה הינן תוצאות חמורות שגרמו לחבלות קשות להולך הרגל אשר בדרך נס לא הסתיימה בתוצאה טראגית.

אמנם אין דינה של תאונה קשה כדינה של תאונה קטלנית, אך לא ניתן לגמד את חומרת המעשים, שהביאו לתוצאה הקשה (ראה: ע"פ 1583/14 **שמיר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.03.14)).

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

20. הערך החברתי שנפגע הוא שלום הציבור, שלמות הגוף והנפש וצורך לשמור על ביטחונם של משתמשי הדרך. תוצאותיה של התאונה אשר לה גרם הנאשם ברשלנותו - חמורות הן, ואין רחוקות מרחק רב מגרימת מוות תוך נהיגה רשלנית.

21. מאז התאונה ועד היום עדיין מאושפז הנפגע כאמור בבית החולים, בהיותו מונשם ומצבו בכי רע.

מדיניות הענישה הנהוגה:

22. נקבע בפסיקה כי במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב ולגזור עונש מאסר בפועל. יפים לעניין זה דבריו של כבוד השופט חשין ברע"פ 3764/05 **בן זויה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 21.04.05) **"העובדה כי לעיתים הקלו בתי-המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת..."** (להלן: "פס"ד זויה").

23. הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים (ראה: עפ"ת 37974-07-12 **סנדרוביץ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.12)).

"לענישה ההולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן" (ראה: רע"פ 2564/12 **קרני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.06.12)).

בענייננו, מדובר בקטיעת רגלו הימנית של הולך הרגל אשר במקום לבלות את שארית חייו בין בני משפחתו ויקיריו הוא מאושפז במחלקת שיקום בבית החולים הרצוג בין הכרה לאי הכרה.

24. בעפ"ת 33756-02-13 **אמין טאהא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, מיום 07.03.13) נדחה ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב, אשר השית עונש מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים ופסילת רישיון נהיגה למשך 7 שנים, על נאשם שפגע פגיעה קשה מאוד בהולכת רגל במעבר חצייה.

25. **בפס"ד זויה** אישר בית המשפט המחוזי בין היתר עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילה בת 5 שנים, שהושתה על נאשמת אשר גרמה לתאונת דרכים בה נחבל הולך רגל בן 6 במעבר חצייה.

26. בעפ"ת 27014-01-14 **מדינת ישראל נ' מכיאלוב** (פורסם בנבו, 23.03.14) שם נדחו ערעורים ביחס לגזר הדין בו הושת על הנאשם 7 חודשי מאסר ופסילה לתקופה של 8 שנים, לנאשם שהורשע בתאונת דרכים בה נגרמו חבלות קשות לנהג המעורב ואשר נותר מוגבל פיזית ומרותק לכיסא.

27. המסקנה הנובעת מכל האמור שמדיניות הענישה כפי שעלתה מהדוגמאות הנ"ל, תומכת במתחם הענישה שהמאשימה טוענת לו - מאסר בפועל.

נסיבות ביצוע העבירה:

28. סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה שאיננה סגורה לגבי נסיבות ביצוע העבירה. בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרה דנן לצד השיקולים האחרים בקביעת המתחם תומכת במתחם לו טוענת המאשימה.

העובדה שהתאונה ארעה במעבר חצייה מעידה על רשלנותו הגבוהה של הנאשם. הרי שמוטלת חובת זהירות ברורה על כל נהג המתקרב אל מעבר החצייה, לתת זכות קדימה להולך הרגל ולאפשר לו להשלים את חצייתו בבטחה. כבר נקבע במפורש הצורך לצפות את התנהגות הולך הרגל (ראה: רע"פ 6918/02 **מנשה אחיה נ' מ"י** (פורסם בנבו, 22.08.02; בע"פ 558/97 **מלניק נ' מ"י** (פורסם בנבו, 03.05.98); ע"פ (ב"ש) 7036/06 **מ"י נ' מויאל** (פורסם בנבו, 21.05.08)).

29. במקרה דנן, רשלנותו של הנאשם בגרימת התאונה גבוהה ואף זועקת לשמיים שכן הוא לא שם ליבו להולך הרגל שכבר היה במהלך החצייה, לא אפשר לו להשלים את החצייה בבטחה והחל בנסיעה לאחר שהתחלף האור ברמזור בכיוון נסיעתו לירוק. אין ספק שחוסר תשומת לב מצד הנאשם גרם לתאונה מיותרת זו.

30. על בית המשפט להילחם בתאונות הדרכים בדרך של ענישה מחמירה, גם אם תוצאות התאונה אינן קטלניות. ביחס לנגע תאונות הדרכים שהולך וגובה מחיר דמים יום יום, נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי התנהגות על הכביש. (ראה בעניין זה ע"פ 2247/10 **שלום ימיני נגד מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 12.01.11) סעיף 76 לפסק הדין; וגם ע"פ 5167/05 **מג'דוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.10.05), סעיף 8 לפסק הדין).

31. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, עינתי בפסיקה הנוהגת, לרבות הפסיקה שהועברה על ידי ב"כ הצדדים, הגעתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות לבין שנת מאסר בפועל, לצד פסילה משמעותית וממושכת.

העונש הראוי לנאשם

32. בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות והמיוחדות של הנאשם שאין קשורות בביצוע העבירות.

33. אין מחלוקת כי הנאשם נהג משאית במקצועו וכי מקור פרנסתו תלוי ברישיון הנהיגה שלו. יחד עם זאת, לא מצאתי בכך כדי להקל בעונשו של הנאשם אלא להפך. כשמדובר בנהג אשר נמצא שעות רבות על הכביש, הסכנה הטמונה לציבור מנהיגתו היא הרבה יותר גבוהה מנהג רגיל ולכן יש מקום להביא גורם זה בחשבון (ראה דברי כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 8839/05 **עמוס ראובן נ' מ"י** (פורסם בנבו, 10.01.06)).

34. זה המקום לציין כי במקרה דנן מלאכה קשה מוצבת בפני בית המשפט אשר צריך לגזור את דינו של הנאשם שהינו אדם נורמטיבי, בן 47 נשוי ואב ל- 11 ילדים.

35. יחד עם זאת, עברו התעבורתי של הנאשם מכביד ביותר שכן הוא נוהג משנת 1997 וצבר לחובתו 175 הרשעות קודמות, הכוללות אי ציות לתמרורים, אי מתן זכות קדימה להולך רגל, עקיפה, ליקויים מכניים שונים ועוד כהנה עבירות מסוכנות. מספר רב זה של עבירות קודמות יש בו בכדי ללמד על אופן נהיגתו המסוכן של הנאשם.

זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מרשלנותו הגבוהה במקרה זה, שעה שלא הבחין בהולך הרגל אשר חצה במעבר חצייה, המשיך בנסיעה ופגע בו.

36. תוצאותיה של התאונה מצויות במדרג הגבוהה שכן רגלו של הולך הרגל נקטעה עקב התאונה והוא עדיין מאושפז בבית החולים בהיותו מונשם וחיי לא ישובו להיות כפי שהיו טרם התאונה.

37. אני סבור כי במקרה דנן אין מנוס מהטלת עונש מאסר בפועל על הנאשם וזאת נוכח הרשלנות הגבוהה, עברו התעבורתי המכביד ותוצאות התאונה הקשות. לא מצאתי מקום לקבוע כי עונש המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות. בנוסף מצאתי להטיל על הנאשם פסילה לתקופה ארוכה.

38. הנאשם נשלח לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות לצורך בדיקת התאמתו לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות. בהקשר זה יש לציין כי הובהר לנאשם כי אין בעצם שליחתו אל הממונה כדי ליצור ציפיה שדרך ענישה זו תושת במקרה זה (ראה: רע"פ 3389/11 מתיקו דראגו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.05.11)).

39. על כן, אני מוצא לנכון להטיל על הנאשם כאמור עונש מאסר בפועל לצד פסילה ארוכה ומשמעותית כמפורט להלן:

א. תשלום קנס בסך 2,000 ₪, אשר ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים, החל מיום 01.04.15.

ב. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים.

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. אני מצווה על מאסרו של הנאשם בפועל למשך 3 חודשים.

על הנאשם להתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפוני רמלה, ביום 10.03.15 בשעה 08:00 כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טל': 08-9787377, 08-9787336.

ה. אני מצווה על מאסרו של הנאשם למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, אם יעבור תאונת דרכים שגרמה לחבלה של ממש ו/או יעבור על הוראות סעיף 67 ו/או 10(א) לפקודת התעבורה, שעניינם נהיגה בפסילת רשיון או נהיגה ללא רשיון נהיגה בתוקף.

עמוד 6

תוכן הדין וגזר הדין תורגמו לנאשם לשפה הערבית, ובית המשפט וידא כי הנאשם הבין היטב את האמור.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' שבט תשע"ה, 21 ינואר 2015, במעמד

הנוכחים.